

Kúria végzése

Az ügy száma: Bfv.III.96/2016/6.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Dr. Székely Ákos, a tanács elnöke
Dr. Somogyi Gábor, előadó bíró
Dr. Varga Zoltán, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2016. július 7.

Az ügy tárgya: készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntette

Terhelt: D. M. II. rendű

Első fok: Fővárosi Bíróság, 4.B.1508/2008/95., ítélet, tárgyalás, 2011. március 23.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla, 1.Bf.169/2011/21., ítélet, nyilvános ülés, 2013. május 14.

Az indítvány előterjesztője: II. rendű terhelt

Az indítvány iránya: hatályon kívül helyezésre

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Bíróság 4.B.1508/2008/95., valamint a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.169/2011/21. számú ítéleteit D. M. II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosultak újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthatnak be.

Indokolás

I.

[1] A Fővárosi Bíróság D. M. II. rendű terheltet készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntettének kísérletében [1978. évi IV. törvény - a továbbiakban: korábbi Btk. - 313/C. § (1)

bekezdés a) pont és (5) bekezdés a) pont] mondta ki bűnösnek, mint bűnsegédet, és ezért - mint többszörös visszaesőt - 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

- [2] A II. rendű terhelt tekintetében védői fellebbezés alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

II.

- [3] A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, melyben a másodfokú ítélet hatályon kívül helyzését, és a másodfokon eljáró bíróság új eljárás folytatására való utasítását indítványozta.
- [4] Indokai szerint a másodfokú bíróság olyan mértékben nem teljesítette indokolási kötelezettségét, hogy amiatt az ítélete érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Ez előállhat akkor, ha az indokolás nem tartalmazza, hogy a bíróság mit mérlegelt, mit vett számba ténymegállapítása, illetve jogkövetkeztetése során (BH 2014.103. és Kúria Bfv.III.868/2012/14.), de a terhelt álláspontja szerint ugyanezen feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésként kell értékelni az indokolás egyes részei között feszülő feloldhatatlan ellentmondást is (Kúria Bfv.III.1.185/2013/5.).
- [5] Jelen ügyben - az indítvány szerint - utóbbi valósult meg. A másodfokú bíróság ugyanis egyrészt rögzítette, hogy a terhelt cselekménye „nem volt alkalmas arra, hogy a bűncselekménnyel megcélzott pénzüzeteknek tényleges kárt okozzon (másodfokú ítélet 13. oldal első bekezdés)”, másrészt viszont arra az álláspontra helyezkedett, hogy az első fokon kiszabott büntetés enyhítése „a bűncselekmény kimagasló társadalomra veszélyességére, és az elkövetők teljes, befejezett kísérletet eredményező magatartására tekintettel nem indokolt (másodfokú ítélet 13. oldal ötödik bekezdés)”. Hivatkozása szerint a két megállapítás egymást kizárja, egyszerre nem lehet igaz, és ezen ellentmondásra tekintettel nem állapítható meg, hogy a terhelttel szemben kiszabott büntetés törvényes vagy törvénysértő-e.
- [6] Az indítvány szerint ugyanis, ha egy konkrét cselekmény kapcsán a károkozás elméleti lehetősége is hiányzik, annak objektív társadalomra veszélyessége nem lehet kimagasló. A korábbi Btk. 17. § (2) bekezdése az elkövető esetleges társadalomra veszélyességére tekintettel teszi lehetővé a büntetés kiszabását alkalmatlan kísérlet esetén, ez azonban nem változtat azon, hogy az ilyen cselekmény társadalomra veszélyessége nem nagyobb az előkészületénél. A terhelti cselekmény a károkozás lehetetlenségére tekintettel a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz hamisítása vétségének és a magánokirat-hamisítás vétségének társadalomra veszélyességével áll egy szinten, mely bűncselekményeket az elkövetéskor hatályos Btk. legfeljebb két évig terjedő szabadságvesztéssel, közérdekű munkával vagy pénzbüntetéssel rendelte büntetni.
- [7] Az ítéltábla határozatában hivatkozott „megtévesztésre alkalmasság” sem alapozza meg a cselekmény kimagasló társadalomra veszélyességét, mert a bűncselekmény jogi tárgya nem a bank rendelkezési joga, hanem a vagyoni érdekei. Ezt alapozza meg a bűncselekménynek az okozott kár mértékéhez igazodó minősítési rendszere is. A másodfokú bíróságnak a kísérlet befejezettségére - mint a büntetés enyhítése ellenében ható tényezőre - való hivatkozása pedig azért közömbös, mert azt már az elsőfokú bíróság is értékelte.
- [8] A terhelt álláspontja szerint szükségképpen a büntetés enyhítését kellett volna eredményeznie annak a ténynek, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az alkalmatlan kísérlet megállapítását kifejezetten kizáró álláspontját (elsőfokú ítélet 30. oldal ötödik bekezdése) változtatta meg az ellenkezőjére (másodfokú ítélet 13. oldal első bekezdés), és a kísérlet alkalmatlanságát megállapította. A másodfokú bíróságnak az enyhítés mellőzésére vonatkozó indokolása - az indítvány szerint - olyan ellentmondásokat tartalmaz, amelyek miatt az nem tekinthető az indokolási kötelezettség teljesítésének.
- [9] Az indítvány utolsó részében a terhelt kifejtette: nem a büntetékiszabási tényezők értékelését, a

büntetés kiszabásának anyagi jogi helyességét támadja, hiszen azok miatt felülvizsgálatnak nincs helye. Nem is azt az anyagi jogi álláspontot vitatja, miszerint kellett volna-e a bíróságnak az adott ügyben korlátlan enyhítést alkalmaznia, annak ellenére, hogy immár a Kúria is elismerte: a büntetés abban az esetben is lehet törvénysértő, ha az a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretei között került kiszabásra.

- [10] Végül a terhelt utalt arra, hogy bár ügyében már sor került felülvizsgálati indítvány benyújtására, azonban azt védője a saját nevében nyújtotta be, míg jelen indítványát terheltként, a korábbiaktól eltérő felülvizsgálati ok alapján terjeszti elő, ezért az ismételtnek nem tekinthető.

III.

- [11] A Legfőbb Ügyészség a BF.150/2016/2. számú átiratában az indítványt nem tartotta alaposnak, és a támadott határozatok hatályában fenntartására tett indítványt; átiratára a terhelt védője írásbeli észrevételt tett.

IV.

- [12] A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdés első fordulata szerint tanácsulésen bírálta el.
- [13] Az indítvány nem alapos.
- [14] A Kúria előjáróban utal arra, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, kizárólag a Be. 416. § (1) bekezdésében megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe; a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető. A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján van lehetőség a jogerős ítélet felülvizsgálatára akkor, ha a bíróság határozatát a Be. 373. § (1) bekezdés I. pont b) vagy c) alpontjában, illetve II-IV. pontjában meghatározott eljárási szabálysértéssel hozták meg.
- [15] A Be. 373. § (1) bekezdés III. pont a) alpontja feltétlen eljárási szabálysértésként határozza meg - és ekként felülvizsgálati okot is képez -, ha a bíróság a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan. A törvényi meghatározásból következik, hogy
- egyfelől nem csupán a bűnösség megállapítása, hanem - más mellett - a büntetés kiszabása kapcsán is megvalósítható az indokolási kötelezettség hatályon kívül helyezést eredményező megsértése,
 - másrészt viszont az indokolási kötelezettség megsértése is csak akkor képez hatályon kívül helyezési - és így felülvizsgálati - okot, ha az olyan mérvű, hogy az ítélet annak következtében érdemi felülbírálatra alkalmatlan.
- [16] Az indítvány ezt állítja, s ekként törvényes felülvizsgálati okra hivatkozik, helyesen utalt arra is, hogy indítványa - a javára korábban előterjesztett, már elbírált védői felülvizsgálati indítvány ellenére - nem ismételt. A védő felülvizsgálat-indítványozási joga ugyanis a Be. 417. § (1) bekezdés II. pont c) alpontja értelmében önálló, amit csak a terhelt kifejezett tiltása esetén nem gyakorolhat, ezért igénybe vétele a Be. 418. § (3) bekezdésében írt rendelkezés alapján sem zárja ki azt, hogy később, a Be. 417. § (1) bekezdés II. pont b) alpontjában biztosított joga alapján, a terhelt a saját nevében is - eltérő tartalommal - felülvizsgálati indítvánnyal éljen. Az indítvány ez utóbbi feltételnek is megfelel, mert a korábbi indítvány a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt okokon, jelen indítvány pedig az említett törvényhely c) pontján alapul. Így érdemi elbírálásának nem volt törvényi akadálya.
- [17] Az 1/2007. BK vélemény kifejti, miszerint az indokolási kötelezettség megsértése fűződhet ténykérdésekhez és jogkérdésekhez. Jelen esetben utóbbiról van szó; az indítvány állítása szerint a másodfokú bíróság nem indokolta meg, hogy az alkalmatlan eszközzel való elkövetés - azaz a

korábbi Btk. 17. § (2) bekezdésben foglalt korlátlan enyhítési ok egyik alkalmazási feltételének - megállapítása miatt nem vezetett az első fokon kiszabott büntetés enyhítéséhez.

- [18] A Kúria által eldöntendő kérdés tehát az volt, hogy kitűnik-e a másodfokú ítélet indokolásából: az ítéletábra miért foglalt el ilyen álláspontot; nem pedig az, hogy álláspontja jogilag helytálló-e. Az indokolási kötelezettség megszegésének vizsgálata során ugyanis az indokolás helyessége már kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadása.
- [19] Ebből pedig okszerűen az következik, hogy az indokolási kötelezettség felülvizsgálatra okot adó megsértése két esetben eredményezhetné az ítélet felülbírálatra alkalmatlan voltát:
- ha teljes egészében hiányzik az indokolás a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében, és még jogi következtetés útján sem állapítható meg, hogy milyen jogszabályon alapul valamely büntetőjogi főkérdésben hozott döntés, illetve
 - ha az indokolás - bármelyik részében - olyan, egymással ellentétes állításokat, megállapításokat tartalmaz, melyek egymást kizárják, egyidejűleg nem lehetnek igazak (feltéve ez esetben is, miszerint az ítéletből egyébként sem állapítható meg, hogy a bíróság ténylegesen melyik álláspontot foglalja el). A Kúria a Bfv.III.868/2012/14. számú határozatában mutatott rá: az indokolási kötelezettség sérül, ha a tényállás és a tényálláson kívüli indokolás között, vagy a rendelkező rész (jogkövetkeztetés) és a tényálláson kívüli indokolás között van ellentmondás, eltérés, kétértelműség (BH 2008.323.; BH 2009.352.; BH 2010.117.; BH 2010.243.; BH 2012.32.). Irányadó ez akkor is, ha az ellentmondás az indokolás tényálláson kívüli - a Be. 373. § (1) bekezdés III. pontjában felsorolt - részeiben áll fenn.
- [20] Jelen esetben a bünteteskiszabásra vonatkozó indokolás teljes hiánya fel sem merülhet, hiszen - a II. rendű terhelt kapcsán is - kizárólag ezzel foglalkozik a másodfokú ítélet 13. oldalának 3-6. bekezdése; és ennek ellenkezőjét az indítvány sem állította.
- [21] A másodikként írt indokolási kötelezettségszegés a legtisztábban akkor valósul meg, ha az indokolás ugyanazon tény tekintetében tartalmaz ellentétes állításokat.
- [22] Jelen ügyben nem erről van szó. Ilyen jellegű eljárási szabálysértés - a jogerős ítélet indítvánnyal támadott részében - akkor valósult volna meg, ha a támadott ítélet is egyszerre állapította volna meg azt, hogy a cselekmény alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérlet, és azt, hogy azt nem tekintette nyomatékos enyhítő körülménynek, erre viszont nem került sor.
- [23] Ugyanakkor az sem vitatható, hogy nem csupán ugyanannak a ténynek a kétféle (ellentétes) tartalommal való megállapítása, vagy kétféle (egymást kizáró) módon való értékelése okozhatja az ítéletnek a felülbírálatra alkalmatlanságát eredményező indokolási kötelezettségszegést. Ilyen valósul meg akkor is, ha az ítélet rendelkező része és indokolása ellentétes [ezt a Be. 373. § (1) bekezdés III. pont b) alpontja önállóan is nevesíti]; jelen esetben ilyen - a vizsgált körben - akkor valósult volna meg, ha a másodfokú bíróság indokolásában kifejezetten rögzítette volna, hogy a kísérlet alkalmatlanságára tekintettel szükségessé válna a büntetés enyhítése, azonban a rendelkező részében a büntetés mértékét mégsem változtatta volna meg.
- [24] A kérdés azonban ennek tükrében immár az indokolási kötelezettség megsértésének kapcsán sem más, minthogy a kísérlet alkalmatlanságának a fellebbezési eljárásban történő megállapítása, és az, hogy a másodfokú bíróság ne találja indokoltnak a büntetés enyhítését, valóban feloldhatatlanul kizárják-e egymást, ahogy azt az indítvány állítja. E kizártságnak pedig a két tény között objektíve, a fent vázoltakkal megegyező, mérlegelést nem tűrő módon, minden esetre kiterjedő érvennyel kell megállapíthatónak lennie; azaz akkor állna fenn, ha - ahogy azt az indítvány 4. oldalának első bekezdése végül is szó szerint leírja - „az alkalmatlanság másodfokú megállapításából *szükségképpen* további enyhítés következne”. Ekkor tartalmazna ugyanis az indokolás e két megállapítása olyan, kibékíthetetlen ellentétet, amely csak valamelyikük elhagyásával - azaz a kísérlet alkalmatlansága megállapításának mellőzésével, vagy, ha az fennáll, kizárólag a büntetés

enyhítésével - lenne feloldható. Ez azonban nem így van.

- [25] Ennek kapcsán elsőként arra kell utalni: az alkalmatlan eszközzel, tárgyon, módon elkövetett kísérlet [korábbi Btk. 17. § (2) bekezdés] jogi jellegét illetően nem más, mint: a kiszabandó büntetés nemére és/vagy mértékére kiható, a törvényben is külön nevesített körülmény.
- [26] A törvény azonban - ettől függetlenül - a büntetés kiszabása során enyhítő vagy súlyosító körülményként értékelendő tényeknek sem a körét, sem a nyomatékát nem határozza meg. Az 56. számú BK vélemény rámutat, hogy a büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem mindig a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Valamely, általában súlyosítónak vagy enyhítőnek tartott tényezőt akkor lehet a konkrét ügyben is ekként értékelni, ha az indok, amely miatt annak súlyosító vagy enyhítő hatása van, az adott ügyben is megállapítható. Ugyanazon tény más cselekmény vagy más elkövető vonatkozásában közömbös vagy ellenkező hatású is lehet.
- [27] Vannak olyan enyhítő körülmények, amelyek enyhítő hatása olyan jelentős is lehet (de - a kifejtettekre figyelemmel - nem kötelezően, minden ügyben az), hogy e nyomaték a büntetési tétel keretei között, illetve az ún. „egyfokú enyhítés” [korábbi Btk. 87. § (2) bekezdés] alkalmazásával nem értékelhető. Ilyen esetekre a törvény alacsonyabbra helyezi az egyébként az ügyben irányadó büntetési tétel alsó határát: így például a kísérlet alkalmatlan tárgyon, eszközzel vagy módon való elkövetése a korábbi Btk. 17. § (2) bekezdése szerint a büntetés korlátlan enyhítésére, sőt mellőzésére is törvényes módot ad.
- [28] Ezzel párhuzamosan ugyanakkor a törvény ilyen esetben sem csökkenti a kapcsolódó büntetési tétel felső határát. A szabályozás e módja felel meg annak a már említett elvnek, miszerint egyetlen büntetéskiszabási körülménynek sincsen előre meghatározott nyomatéka. Nincs tehát olyan, általában enyhítő hatású tény, körülmény vagy jogintézmény, amelyet - megvalósulása esetén - mérlegelés nélkül, minden esetben jelentős nyomatékúnak kell értékelni; még akkor sem, ha egyébként az adott körülmény enyhítő nyomatéka olyan jelentős is lehet, hogy a törvény külön rendelkezéssel annak a büntetési tétel és az egyfokú enyhítés kereteit áttörő értékelésére is lehetőséget ad; arra azonban kötelezettséget ilyen formán nem ír elő.
- [29] Nincs tehát alapja annak a terhelti álláspontnak, miszerint a másodfokú bíróságnak a kísérlet alkalmatlan voltának kötelezően jelentős enyhítő nyomatékot kellett volna tulajdonítania; annak pedig még kevésbé, hogy ennek szükségszerűen az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés enyhítésében kellett volna megnyilvánulnia.
- [30] A bűnösségi körülményeket ugyanis a másodfokú bíróságnak is egymással egybevetve, összefüggéseiben kell értékelnie, és a fellebbezést elbíráló bíróság a büntetés felülbírálata során ugyanazon körülményeknek is tulajdoníthat eltérő nyomatékot, sőt akár olyan álláspontra is helyezkedhet, hogy ez az eltérő nyomaték az újonnan értékelt körülmény(ek) büntetésre gyakorolt hatását is kioltja, vagy meghaladja. Így a másodfokú bíróság megteheti, hogy akár újonnan megállapított súlyosító körülmény ellenére is a büntetést enyhíti, vagy új enyhítő körülmény felmerülése ellenére is súlyosítja a büntetést, és mindkét esetben előfordulhat az is, hogy az első fokon kiszabott büntetést helybenhagyja, ahogy az jelen esetben is történt.
- [31] Következésképp az indítványban az indokolás feloldhatatlan ellentmondásaként jelzett két megállapítás látszólagos ellentéte többféle módon is feloldható. A másodfokú bíróság a kísérlet alkalmatlan voltának megállapítása mellett mellőzheti a büntetés enyhítését akkor, ha az újonnan megállapított körülmény enyhítő nyomatékát nem találja jelentősnek, de akkor is, ha az elsőfokú eljárásban megállapított büntetéskiszabási körülményeknek nagyobb enyhítő nyomatékot tulajdonít, mint az elsőfokú bíróság.
- [32] Jelen esetben a másodfokú ítélet 13. oldal harmadik bekezdésében írtakból egyértelműen kitűnik, hogy a másodfokú bíróság a kísérlet alkalmatlanságának csekély enyhítő nyomatékot tulajdonított; önmagában ezzel pedig - a fent kifejtettek szerint - törvényt nem sértett. Az a tény egyébként, hogy a másodfokú bíróságnak az első fokon kiszabott büntetés felülbírálatára irányuló tevékenysége ilyen

részletességgel megismerhető volt, önmagában kizárja, hogy a másodfokú bíróság álláspontját nem indokolta volna meg nyomon követhető módon.

- [33] A Kúria ugyanakkor kiemeli: annak érdemi helytállóságát, hogy a konkrét esetben a másodfokú bíróság a kísérlet alkalmatlan voltának csekély nyomatékát a cselekmény összességében kiemelkedő társadalomra veszélyességével és a kísérlet befejezettségével indokolta, érdemben már nem értékelhette. E körben legfeljebb annak megállapítására szorítkozhatott, hogy a kísérlet befejezett voltára való hivatkozás nem áll ellentétben a megállapított tényállással, s ekként az indokolásban ellentmondást ez sem eredményez.
- [34] Minden más vizsgálat pedig - így kiemelten annak mérlegelése, hogy a cselekmény társadalomra veszélyessége a konkrét esetben valóban kiemelkedő-e, és ha igen (vagy nem), akkor milyen hatást kellett volna a büntetés mértékére gyakorolnia - már nem az indokolás hiányára, hanem annak tartalmára vonatkozik. Ezért az már a jogerős ítéleti büntetéskiszabás érdemi felülvizsgálatát jelentené, noha annak a felülvizsgálati eljárásban előírt feltételét - a téves minősítést vagy más anyagi jogszabálysértést [Be. 416. § (1) bekezdés b) pont] - az indítvány maga sem állította. Emellett az - jelen esetben - az indítvány ugyanazon tartalommal való előterjesztésének tilalmába is ütközne.
- [35] A teljesség érdekében azonban megjegyzi a Kúria: az indítvány 4. oldalának második felében és 5. oldalának első bekezdésében vázolt kúriai gyakorlat és jogértelmezés semmiféle ellentmondást nem hordoz magában. A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a büntetés kizárólag jogerős ítéletben alkalmazott (és a felülvizsgálati eljárásban megállapított) téves minősítés vagy a büntetőjog más szabályának megsértése esetén vizsgálható felül. Következésképp a jogerős ítéleti büntetéskiszabás önmagában csak akkor lehet anyagi jogszabálysértő, ha az adott cselekmény vagy cselekmények miatt - a Btk. Általános Részének rendelkezéseire is tekintettel - ki nem szabható büntetési nemet alkalmaz, vagy a büntetés mértéke az irányadó büntetési tétel keretein kívül esik.
- [36] Amennyiben azonban a jogerős ítélet tartalmaz téves minősítést vagy más anyagi jogszabálysértést, és ennek - a felülvizsgálati eljárásban történő - kiküszöbölése mellett a kiszabott büntetés már eltúlzottan enyhe vagy súlyos lenne, akkor a Kúriának valóban módja van a törvényes büntetési tételkereteken belül eső büntetés megváltoztatására is (BH 2011.97.). Ilyet azonban az indítvány sem állított. Ez jelen esetben akkor merülhetett volna fel, ha a kísérlet alkalmatlan volta - az ezzel ellentétes jogerős ítélettel szemben - a felülvizsgálati eljárásban került volna megállapításra. Ezzel szemben a valóságban a kísérlet alkalmatlanságát már a jogerős ítélet is megállapította; az, hogy nem tulajdonított neki az első fokon kiszabott büntetésre kiható nyomatékot, a korábban kifejtettek szerint nem ütközik anyagi jogszabályba, s így nem felülvizsgálati ok.
- [37] Az ügyben eljáró másodfokú bíróság tehát nem sértette meg az indokolási kötelezettségét oly módon, amely ítéletének - akár a büntetés kiszabására vonatkozó részében - a felülbírálatra alkalmatlan voltát eredményezte volna. A Be. 373. § (1) bekezdés III. pont a) alpontjában írt eljárási szabálysértés ekként nem valósult meg.
- [38] Mindezekre figyelemmel a Kúria a II. rendű terhelt felülvizsgálati indítványának nem adott helyt, és miután egyéb, a Be. 423. § (5) bekezdése alapján hivatalból vizsgálandó eljárási szabálysértést nem észlelt, a megtámadott határozatokat a II. rendű terhelt tekintetében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

V.

- [39] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdés b) pontja zárja ki.
- [40] A Be. 418. § (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdés e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. § (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által,

illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2016. július 7.

Dr. Székely Ákos s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
BÉ